

23 Φεβρουαρίου 2020

Εφυγε από τη ζωή η Κική Δημουλά

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Την τελευταία της πνοή, σε ηλικία 89 ετών, άφησε το απόγευμα του Σαββάτου η κορυφαία Ελληνίδα ποιήτρια και Ακαδημαϊκός, Κική Δημουλά, η οποία το τελευταίο διάστημα νοσηλευόταν σε ιδιωτικό θεραπευτήριο των Αθηνών, με αναπνευστικά και καρδιολογικά προβλήματα.

Φωτογραφία αρχείου: Η Κική Δημουλά υπογράφει βιβλία της στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Κυριακή

Σύμφωνα με το ιατρικό ανακοινωθέν:

«Η ακαδημαϊκός και ποιήτρια κα. Κική Δημουλά προσήλθε στο Θεραπευτήριο ΥΓΕΙΑ στις 02/02/20 λόγω χρόνιας αναπνευστικής ανεπάρκειας.

Σήμερα στις 22/02/20 και ώρα 17:56 απεβίωσε λόγω καρδιακής ανακοπής σε έδαφος σοβαρής χρόνιας αποφρακτικής πνευμονοπάθειας και καρδιακής ανεπάρκειας».

Αναγόρευση της ποιήτριας και Ακαδημαϊκού Κικής Δημουλά σε επίτιμη διδάκτορα του Τμήματος Θεολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ), Πέμπτη 21 Μαΐου 2015 ΑΠΕ-ΜΠΕ/ΑΠΕ-ΜΠΕ/ΝΙΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΙΔΗΣ

«Η σπουδαιότερη ποιήτρια της σύγχρονης Ελλάδας, Κική Δημουλά, αναχώρησε σήμερα για την αιωνιότητα, αφήνοντας ως πολύτιμη παρακαταθήκη το πολυβραβευμένο έργο της. Η θλίψη μας για την απώλειά της είναι βαθύτατη. Η φωνή της θα ακούγεται πάντα μέσα από τον εμπνευσμένο ποιητικό της λόγο», δήλωσε ο πρόεδρος του ΑΠΘ, καθ. Νίκος Παπαϊωάννου.

Η Κική Δημουλά γεννήθηκε το 1931 στην Αθήνα όπου κι έζησε. Παντρεύτηκε τον πολιτικό μηχανικό και ποιητή Άθω Δημουλά, με τον οποίο απέκτησε δύο παιδιά. Εργάστηκε ως υπάλληλος στην Τράπεζα της Ελλάδος επί 25 χρόνια. Το 2002 εξελέγη τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Το 2015 αναγορεύτηκε σε επίτιμη διδάκτορα Θεολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ποιήματα της έχουν μεταφραστεί σε πολλές ξένες γλώσσες - αγγλικά, γαλλικά,

ισπανικά,ιταλικά, σουηδικά κ.ά.

Το πολυβραβευμένο έργο της έχει μεταφραστεί σε πολλές ξένες γλώσσες και τιμηθεί με βραβεία και διακρίσεις που ξεκινούν από το 1972, με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης για τη συλλογή «Το λίγο του κόσμου». Με το ίδιο βραβείο τιμήθηκε το 1989 για τη συλλογή της «Χαίρε ποτέ» και το 1995 με το Βραβείο Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών για τη συλλογή «Η εφηβεία της λήθης». Το 2001 τής απονεμήθηκε το Αριστείο των Γραμμάτων της Ακαδημίας Αθηνών, για το σύνολο του έργου της και Χρυσός Σταυρός του Τάγματος της Τιμής, από τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο.

Το 2009, τιμήθηκε το Ευρωπαϊκό Βραβείο Λογοτεχνίας, ενώ το 2010 με το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο του έργου της.

Το 2010, με την ευκαιρία της βράβευσης της με το Ευρωπαϊκό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο του ποιητικού και του πεζού έργου της η Κική Δημουλά έγραψε αυτοβιογραφούμενη: «Ένα βιογραφικό σημείωμα πρέπει, αφού γραφτεί, να μείνει επ' αρκετόν καιρό κρεμασμένο στον αέρα από ένα τσιγκέλι αυστηρότητας, ώστε να στραγγίξουν καλά τα στερεότυπα, οι ωραιοποιήσεις, η ρόδινη παραγωγικότης και ο πρόσθετος ναρκισσισμός, πέραν εκείνου που ενυπάρχει στη φύση μιας αυτοπαρουσίασης. Μόνον έτσι βγαίνει το καθαρό βάρος: το ήθος που επέβαλες να τηρεί η προσπάθειά σου. Τα πόσα βιβλία έγραψε κανείς, τότε τα εξέδωσε, ποιες μεταφράσεις τα μεταναστεύουν σε μακρινές ξένες γλώσσες και ποιες διακρίσεις τα χειροκροτούν είναι τόσο τρέχοντα, όσο το να πεις ότι μέσα σ' έναν βαρύτατο χειμώνα υπήρξαν και κάποιες μέρες με λαμπρή λιακάδα. Ωστόσο, επειδή αυτό είναι το υλικό της πεπατημένης, που δεν μπορεί να συνεχίσει τη χάραξή της με συνεσταλμένες καινοτόμες επιφυλάξεις, γεννήθηκα στην Αθήνα το 1931. Η παιδική ηλικία πέρασε χωρίς να αναδείξει το «παιδί θαύμα».

Το 1949, τελειώνοντας το Γυμνάσιο, υπέκυψα εύκολα στο «πρέπει να εργαστείς», και εργάστηκα στην Τράπεζα της Ελλάδος είκοσι πέντε χρόνια. Ανώτερες σπουδές: η μακρά ζωή μου κοντά στον ποιητή 'Αθω Δημουλά. Χωρίς εκείνον, είμαι σίγουρη ότι θα είχα αρκεστεί σε μια ρεμβαστική, αμαθή τεμπελιά, προς την οποίαν, ίσως και σοφά, ακόμα ρέπω. Του οφείλω το λίγο έστω που της ξέφυγα, την ατελή έστω μύησή μου στο τι είναι απλώς φωνήεν στην ποίηση και τι είναι σύμφωνον με την ποίηση, του οφείλω ακόμα την πικρότατη δυνατότητα να μπορώ σήμερα, δημόσια, να τον μνημονεύω εις επήκοον της πολυπληθούς λήθης. Αυταπαρνητική, παραχωρήθηκα στο ρόλο της μητέρας και με τρυφερή γενναιότητα άκουσα να προσφωνούμαι «γιαγιά». Κυλώ τώρα με ψυχραιμία και χωρίς βλέψεις διαιωνίσεως μέσα σ' αυτές τις νέες παρακαμπτήριες του αίματός μου.

Κυλώ και, όσο πλησιάζω στις εκβολές, όλο και ονειρεύομαι ότι θα μου πετάξει η ποίηση ένα σωσίβιο ποίημα. Δεν νιώθω δημιουργός. Πιστεύω ότι είμαι ένας έμπιστος στενογράφος μια πολύ βιαστικής πάντα ανησυχίας, που κατά καιρούς με καλεί και μου υπαγορεύει κρυμμένη στο ημίφως ενός παραληρήματος, ψιθυριστά, ασύντακτα και συγκεκριμένα, τις ακολουσίες της με έναν άγνωστο τρόπο ζωής. Όταν μετά αρχίζω να καθαρογράφω, τότε μόνον, παρεμβαίνω κατ' ανάγκην: όπου λείπουν λέξεις, φράσεις ολόκληρες συχνά και το νόημα του οργίου, προσθέτω εκεί δικές μου λέξεις, δικές μου φράσεις, το δικό μου όργιο στο νόημα, ότι τέλος πάντων έχει περισσέψει από δικές μου ακολουσίες με έναν άλλον, άγνωστο τρόπο ζωής. Τόσο μεταχειρισμένη και υπηρεσιακή είναι η ανάμειξή μου στη δημιουργία.

Φύσει ολιγογράφος, εξέδωσα οκτώ ποιητικές συλλογές μέσα σε σαράντα πέντε χρόνια. Η σημασία τους είναι ακόμα συμβατική. Είναι γραμμένη στη λίστα αναμονής των μεγάλων επερχόμενων κυμάτων του μετα-κριτή χρόνου».

Πηγή: ΑΠΕ - ΜΠΕ